

Evangelhia zilei de duminică: „Eu vă trimit”

Comentariu la duminica a 14-a de peste an (Anul C): „Secerișul este mare, însă lucrătorii sunt puțini. Rugați-l deci pe Domnul secerișului să trimită lucrători în secerișul lui”. Bucuria trimiterii misionare pe care Isus le-o face ucenicilor nu constă în a se simți influenți în această lume, ci în a trăi pentru împărăția lui Dumnezeu.

Evangelhie (Lc 10, 1-12.17-20)

După acestea, Domnul a ales alți șaptezeci și doi și i-a trimis doi câte

doi înaintea sa în toate cetățile și locurile pe unde avea să treacă el și le-a spus: „Secerișul este mare, însă lucrătorii sunt puțini. Rugați-l deci pe Domnul secerișului să trimită lucrători în secerișul lui. Mergeți! Iată, vă trimit ca pe niște miei în mijlocul lupilor.

Nu luați cu voi nici pungă, nici desagă, nici încălțăminte și nu salutați pe nimeni pe drum. În casa în care intrați spuneți mai întâi: «Pace acestei case!» Și dacă se află acolo cineva vrednic de pace, pacea voastră va rămâne peste el. Dacă nu, se va întoarce la voi. Rămâneți în casa aceea; mâncați și beți ceea ce vor avea, căci vrednic este lucrătorul de plata sa.

Nu vă mutați din casă în casă. Când intrați într-o cetate și vă primesc, mâncați ceea ce este pus înaintea voastră, vindecați bolnavii din ea și spuneți-le: «Împărăția lui Dumnezeu

este aproape de voi». Dar, dacă intrați într-o cetate și nu vă primesc, ieșiți în piețele ei și spuneți: «Chiar și praful care s-a prins de picioarele noastre din cetatea voastră îl scuturăm împotriva voastră. Dar să știți aceasta: împărăția lui Dumnezeu este aproape». Vă spun că în ziua aceea va fi mai ușor pentru Sodoma decât pentru cetatea aceea.

Întorcându-se cei șaptezeci și doi, i-au spus cu bucurie: „Doamne, chiar și diavolii ni se supun în numele tău”.

El le-a spus: „L-am văzut pe Satana căzând din cer ca un fulger. Iată, v-am dat puterea să călcați peste șerpi și scorpioni și peste toată puterea dușmanului și nimic nu vă va vătăma. Totuși, nu vă bucurați pentru aceasta, pentru că vi se supun duhurile, ci bucurați-vă pentru că numele voastre sunt scrise în ceruri”.

Comentariu la Evanghelie

Isus a vestit Împărăția lui Dumnezeu încă de la începuturi, colaborând cu oamenii. Luca, evanghelistul neamurilor, ne povestește că, după ce i-a trimis pe cei doisprezece – ca reprezentanți ai triburilor lui Israel –, „Domnul a ales și pe alți șaptezeci și doi și i-a trimis (...) în toate cetățile și locurile pe unde avea să treacă El”. În numărul 72 se poate întrevădea o trimitere la „neamurile fiilor lui Noe”, din care, potrivit cărții Genezei, „s-au răspândit popoarele pe pământ după potop” (Gen 10,32). Această trimitere misionară „în orice cetate și loc” exprimă universalitatea destinatarilor veștii celei bune, dar și pe cea a celor trimiși să o vestească.

Nu știm cine au fost acești 72 de discipoli. De fapt, au fost probabil mulți cei care au avut prietenie și

încredere cu Isus, care au lucrat și și-au dat viața pentru Învățătorul lor, chiar dacă numele lor nu au fost consemnate în evanghelii. Această atitudine discretă și eficientă, caracterizată prin „simplitate, lipsa ostentației, neascunderea, dar nici afișarea”[1], îl atrăgea profund pe sfântul Josemaría, care o indica adesea ca o trăsătură proprie creștinilor obișnuiți, conștienți că sunt trimiși în lume ca să o transforme prin credință și mărturia vieții lor.

Pentru eficiența misiunii, Isus îi pregătește pe discipoli cu instrucțiuni precise, valabile pentru orice epocă. Mai întâi, îi îndeamnă să se roage pentru ca Domnul secerișului să trimită lucrători, pentru că El este Cel care alege și trimite. Le revine discipolilor să pună rugăciunea pe primul loc în misiunea lor și să-L roage pe

Stăpânul sufletelor să cheme și să trimită noi vestitori.

Pe de altă parte, Isus nu are o viziune negativă asupra lumii; nu o privește ca pe un pustiu, ci ca pe un câmp gata de seceriș. „Ucenicii se puteau îndoi, întrebându-se între ei: cum vom putea noi, atât de puțini, să convertim întreaga lume – cei simpli pe cei înțelepți, cei goi pe cei îmbrăcați, supușii pe cei puternici? — comenta sfântul Ioan Gură de Aur. Și, ca să nu se tulbure cu asemenea reflecții, Isus numește Evanghelia ‘seceriș’, ca și cum ar spune: totul este deja pregătit”[2].

Isus îi trimite pe discipoli „doi câte doi”, „ca să se sprijine reciproc și să dea mărturie despre iubirea fraternă”, observa Benedict al XVI-lea. Și „le atrage atenția că vor fi ca niște miei în mijlocul lupilor, adică vor trebui să rămână pașnici în orice

împrejurare și să ducă pretutindeni un mesaj de pace”[3].

Printre indicațiile lui Isus se remarcă încrederea în Providență și detașarea de bunuri: „Să nu luați nici pungă, nici traistă, nici sandale”. Pentru că, așa cum explică papa Francisc, desprinderea de bunuri este condiția necesară pentru a fi discipol.

La întoarcerea lor, discipolii își exprimă bucuria și entuziasmul pentru eficiența misiunii: „Până și diavolii ni se supun în numele Tău!”. Roadele muncii lor nu s-au datorat atât talentului personal, cât numelui lui Isus și docilității față de învățăturile Învățătorului. Isus, la rândul Său, înalță sensul supranatural al bucuriei discipolilor, care nu constă în influența pe care o pot avea în lumea aceasta, ci în cea viitoare, unde numele celor care Îl iubesc pe Dumnezeu sunt înscrise „nu cu cerneală – spune un Părinte al

Bisericii – ci în memoria și harul lui Dumnezeu”[4].

[1] Cf. P. Agulles, Voce “Naturalidad”, *Diccionario san Josemaría Escrivá de Balaguer*, Burgos, Monte Carmelo – Instituto Histórico Josemaría Escrivá, 2013, p. 882.

[2] Sf. Ioan Gură de Aur, *in Mat. Hom.* 34.

[3] Benedict al XVI-lea, *Angelus*, 8-VII-2007.

[4] Teofilact, *Catena aurea*, in loc.

Pablo M. Edo

evanghelia-zilei-de-duminica-eu-va-
trimit/ (24.03.2026)